ΈΤΟΣ Ε'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1894 ΑΡΙΘ. 21

ΗΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων 'Αγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προπληρωτέαι.

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Ἔξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 45—47. Οἰκία Τσαουσοπούλου.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. **Ἡ καθ' ὅλου χρονικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου**, ὑπὸ Βιδάλη Μηλιώρη. — **Οἱ ἔρωτες τοῦ Βισμαρκ**, ὑπὸ Δάμ. Θεοδοσιάδου.—**Παράπονον** (ποίημα), ὑπὸ Ἀθ. Γ. Μιχάλη.—**Ἀναμνήσεις Αἰγύπτου, ἤτοι ἐπισκέψις πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἐκεῖσε Ἕλληνες** ὑπὸ **ἔποψιν ἐμπορικὴν, κοινωνικὴν, καὶ ἱστορικὴν, μετ' εἰκόνων** (συνέχεια) ὑπὸ Φ. Πρίντζη.— **Ἠθογραφία, μονάχη**, ὑπὸ Γιαννούκου.—**Ἡ χωρικὴ καὶ ἡ ἀστή**, ὑπὸ Γρ. Κασαρού.—**Τραγοῦδι τῆς Ἀγάπης** ὑπὸ Γ. Πολίτη.—**Σ' τὴν ὠμορφιά σου**, ὑπὸ Ἀφρικανοῦ—**Ἐντυπώσεις.—Εὐτράπελα**, ὑπὸ Γούλ.—**Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως». —Αἰνίγματα.—Ἀγγελίαι.**

Τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως» μετεκομίσθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀριθ. 45—47, οἰκία Τσαουσοπούλου.

Η ΚΑΘΟΛΟΥ ΧΡΟΝΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θεωροῦντες τὸν χρόνον ὡς πρᾶγμα ἐντελῶς ἀδρανές, οὐτ' ἀρχὴν οὔτε τέλος ἔχοντα, λαβόντα δεμόνον εἶδος τι ζωῆς ἕνεκα τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην μιᾶς χρονολογίας, καθ' ἡμέραν κατὰ μῆνα, κατ' ἔτος, κατ' αἰῶνα, κτλ. ὅπως δυνηθῶσιν εἰς τὸ μνημονικὸν αὐτῶν νὰ τακτοποιήσωσι τὰς στιγμὰς, αἵτινες ἔδει ν' ἀνακαλῶσιν εἰς αὐτοὺς τὰς διὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας καὶ διαφόρους διασκεδάσεις, ὥρας. Σκοπὸν δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα νὰ παραστήσωμεν τὸν χρόνον ὡς θηρίον, τὸν λαμβάνομεν μόνον τοιοῦτον οἷος εἶναι, ἀτάραχον δηλονότι, οὐδαμῶς ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτελοῦς ἡμῶν ἀνθρωπότητος διαταραττόμενον καὶ κοιμώμενον ἡσύχως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταχυτάτων κινήσεων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν, τῶν κομητῶν κ.τ.λ.

Ὁ Ἥλιος ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐθεωρεῖτο, καὶ νῦν ἀκόμη θεωρεῖται τὸ πρῶτον ἡμῶν ὡρολόγιον. Ἡ δὲ ἀνατολὴ καὶ δύσις αὐτοῦ ἐχρησίμευσαν ἐξαισίως παρ' ἅπασιν ἐν γένει τοῖς ἀνθρώποις, εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ χρόνου· βραδύτερον οἱ ἐπιστήμονες διὰ τῶν εὐφυῶν αὐτῶν μηχανισμῶν ἐκανόνισαν τὰς ὥρας καὶ τὰ λεπτά· τοσοῦτον δὲ λαμπρὰ ἐμελέτησαν τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἡλίου τούτου, ὥστε εὑρέθη ὁ χρόνος ἐπ' ἄπειρον διηρημένος, καὶ ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν βάδισμα θεωρηθὲν ὡς βέβαιον, ἂν καὶ δὲν μετεβλήθη παντάπασιν ἡ ἀκινησία του.

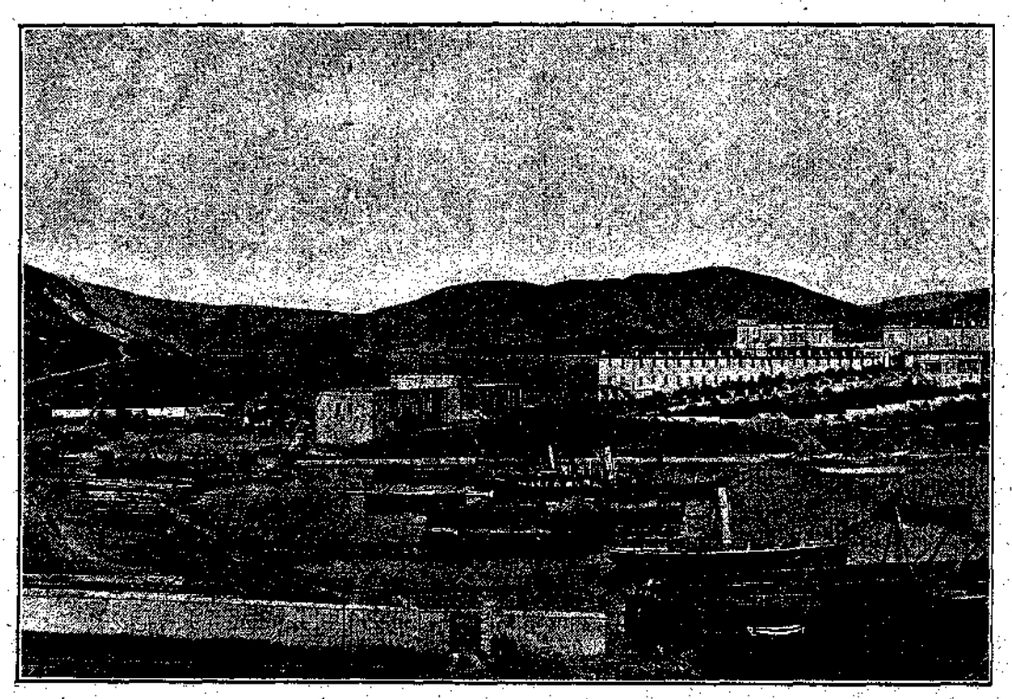

Ο ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ

Ἓν λεπτὸν, ἂν καὶ ἐξεταζόμενον αὐτὸ, καθ' ἑαυτὸ οὐδὲν εἶναι, περιέχει ὅμως τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἀπείρων ὑγροδιαίτων μικροσκοπικῶν ζωϋφίων, ἅτινα βλέπομεν ἀδιαλείπτως γεννώμενα, γεννῶντα καὶ θνήσκοντα εἰς τὸ διάστημα ἑξήκοντα δευτερολέπτων. Ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν εἴμεθα, φεῦ! ἐπὶ τῆς γῆς μικροσκοπικὴ γενεὰ τοῦ κόσμου, ὃν κατοικοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνόλου τῶν κόσμων, οὓς βλέπομεν κινουμένους ἄνω τῶν κεφαλῶν μας; Οἱ κόσμοι οὗτοι ἔχουσιν

ὡσαύτως ζωήν, διότι ἔχουσι κίνησιν· ἂν δὲν ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς ἡ παρ' ἡμῖν διαίρεσις χρόνου, ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεώς μας ἤθελε τοῖς φανῇ ἴσως βραχυτέρα, παρ'ὅτι φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ τῶν ὑγροδιαίτων ζωϋφίων.

Γνωστὸν εἰς πάντας εἶναι, ὅτι 1893 παρῆλθον ἔτη, ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Διαχωριζόμεθα τῆς ἐποχῆς ταύτης, διὰ τῆς ζωῆς 38 ὡς ἔγγιστα ἀνθρώπων, πεντηκονταετῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἕκαστος αὐτῶν ἐγέννησεν εἷς τινα τῆς γῆς γωνίαν ἕνα τουλάχιστον ἑκατοντούτην, πρέπει νὰ μετρήσωμεν τὴν ζωὴν 19 ἀνθρώπων, ὅπως ἀπὸ Χριστοῦ κατέλθωμεν μέχρις ἡμῶν. Ἐφαρμόζοντες δὲ τὸ νέον τοῦτο τοῦ χρόνου μέτρον εἰς τὴν κοσμογονίαν, θέλομεν εὕρῃ, ὅτι ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀδὰμ μᾶς χωρίζει ἡ ζωὴ 118 ἑκατονταετῶν ἀνθρώπων.

Ἐπανερχόμενοι ὅθεν εἰς τὸ ζήτημα, ὅπερ μέλλομεν νὰ ἐξετάσωμεν, ἀνάγκη νὰ ἀποδείξωμεν, πῶς διερχόμεθα τὸν χρόνον μας.

Ἂς ἐξετάσωμεν πρῶτον τὴν διανομὴν τῶν 24 ὡρῶν τῆς ἡμέρας, ἃς ἡ θεία Πρόνοια ἐχορήγησεν εἰς 70ετῆ ἄνθρωπον ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του. Ἀρχόμεθα δὲ πρῶτον ἐκ τοῦ ὕπνου, ὅστις εἰς ὀλιγώτερον τῶν 8 ὡρῶν καθ' ἡμέραν δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ· ὁ μέσος οὗτος ὅρος εἶναι μέτριος, σχηματίζει δὲ ἀμέσως 24 ἔτη ἐκ τῶν 70· ἄρα ὁ ἥρως ἡμῶν μένει ἐπὶ τῆς κλίνης 24 ἔτη κοιμώμενος καὶ ὀνειρώτων.

Ἀκολούθως ἔρχονται αἱ σωματικαὶ ἀνάγκαι· πρέπει ἀπολύτως νὰ τραφῇ τὸ σῶμα, ὅπως ἡ ἰσοσταθμία του διατηρηθῇ. Δὲν δυνάμεθα βεβαίως ὀλιγωτέρας τῶν 2 ὡρῶν καθ' ἡμέραν νὰ προσδιορίσωμεν διὰ τὰ διάφορα τοῦ ἀνθρώπου συμπόσια. Δύο ἄρα ὧραι ἐκ τῶν 24 λαμβανόμεναι σχηματίζουσι ἓξ (6) ἔτη εἰς τὸ διάστημα τῶν 70 ἐτῶν. Ὁμοίως ἐν τῇ τροφῇ, δι' ἀναλόγων ὑπολογισμῶν ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται 10 ὁλοκλήρους μῆνας εἰς τὸ διάστημα τῶν 70 ἐτῶν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, κατ' ἐλάχιστον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐν τέλει τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν πρέπει ν' ἀπολεσθῇ. Τοιαύτη ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ θέλησις ἐν ταῖς ἁγίαις αὐτοῦ Γραφαῖς διαγραφεῖσα, ὁ ἠθικὸς ἄρα ἔρως, τὸ λεπτὸν τοῦτο καὶ εὐγενὲς αἴσθημα, ὅπερ ὁ Θεὸς τοσοῦτον ἀφθόνως διέχυσεν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς καρδίας μας, αἴσθημα πλήρες τρυφερότητος καὶ εὐδαιμονίας, πρόδρομος δὲ ἔρωτος θετικωτέρου, ἀπασχολεῖ μίαν ἔτι ὥραν τὴν ἡμέραν κατ' ἐλάχιστον, καθότι οἱ ὑπὸ ἔρωτος κατεχόμενοι εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύλογοι· κατ' ἀναλογίαν δὲ ἡ ὥρα αὕτη εἶνε τρία ἔτη ἐπὶ τῶν 70.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, δαπανῶσι μίαν τουλάχιστον ὥραν καθ' ἡμέραν εἰς ἀπόπους καὶ ἀνωφελεῖς παιδιὰς καὶ συνδιαλέξεις ἐν τοῖς καφφείοις, ἐν τοῖς χοροῖς κ.λ. ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ καὶ κατωτέρᾳ κοινωνικῇ τάξει, ὅθεν ἀπασχολοῦνται ἓξ ἔτη ἐπὶ τῶν 78, λαμβανομένων δύο μόνον ὡρῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἐκ τῶν 70 λοιπῶν ἐτῶν τῆς καθόλου ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, δαπανῶμεν 59 ὁλόκληρα ἔτη, 3 μῆνας καὶ 4 ὥρας, κοιμώμενοι, ὁμιλοῦντες, τρώγοντες, ἀσθενοῦντες, περιδιαβάζοντες κτλ. κτλ. Δὲν μένει δὲ πρὸς ἐπασχόλησιν τῆς βιομηχανίας ἢ 12 ἔτη 8 μῆνες καὶ 25 ἡμέραι, εἰς ἃς ὁ ἄνθρωπος φροντίζει καὶ μεριμνᾷ ἐπ' ἀγαθῷ οὐ μόνον τῆς οἰκογενείας του, ὅπερ φυσικώτατον, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Βεδάλης Μηλιώρης.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Οἱ πρῶτοι ἔρωτές του.

Ἐσχάτως πολὺς ἐγένετο λόγος δι' ἓν σύγγραμμα τὸ ὁποῖον ὁ Adolphe Kotbus ἐδημοσίευσεν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ὅπερ βρίθει πληροφοριῶν καὶ ἀνεκδότων ἐκ τοῦ βίου τοῦ Βισμαρκ. Ἐρανιζόμεθα τινὰ ἐκ τοῦ ἔργου τούτου, *χάριν τῶν ἀναγνωστῶν* τῆς «Φύσεως».

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος χωρὶς νὰ διηγηθῇ ἐν ἐκτάσει τοὺς ἄφρονας ἔρωτας τοῦ μείρακος—Ὄθωνος Βίσμαρκ—ὅτε ἦτο ἔτι φοιτητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βόννης, καὶ οἵτινες ὡς ἀποφαίνεται, ἦσαν πολυάριθμοι καὶ ἀφίνων τὸ ἔργον τοῦτο εἰς μέλλοντα βιογράφον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ἀνδρός, διότι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ καλυφθῶσιν αἱ ἐρωτικαὶ αὗται περιπέτειαι του ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἐχεμυθίας, λαμβάνει τὸν νέον Ὄθωνα Βίσμαρκ καθ' ἣν ἐποχήν, νεανίας ἀρτιμαθής, μόλις ἐγκαταλείψας τὰ θρανία τοῦ Πανεπιστημίου, ἐσκέπτετο νὰ νυμφευθῇ καὶ ἀνεζήτει ἀκριβῶς ἐκείνην, ἥτις προώριστο νὰ γείνῃ ἡ σύντροφος τοῦ πολυδαιδάλου βίου του.

Ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἀνέπτυξεν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐρεύνης, ὅλην τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ζωηρᾶς φύσεώς του. Ἐπολλαπλασίασε τὰς ἐπισκέψεις του παρὰ ταῖς φιλικαῖς του οἰκογενείαις καὶ μ' ὅλην τὴν διάθεσιν, ἣν εἶχε πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, ἐλάμβανεν ὅλας τὰς προφυλάξεις πρὸς καλὴν ἐκλογήν. Ἔγραφε δὲ πρὸς τὴν ἀδελφήν του Μαλβίναν Βίσμαρκ, διὰ μίαν γειτονά του, ἥτις εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχήν του: «Ἔμαθον νὰ τὴν γνωρίζω, εἶναι εἰς στιγμάς τινας ὡραία ὡς εἰκών, ἀλλὰ ταχέως θ' ἀπωλέσῃ τὴν ὡραιότητά της καὶ θὰ γείνῃ ἐρυθρὰ· ἤμην δι' αὐτὴν ἐρωτόληπτος μόνον δι' εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας.»

Δεσποινίς τις ἔτρεφεν πρὸς αὐτὸν μεγάλην συμπάθειαν καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ πάσῃ θυσίᾳ, ἔλεγον δὲ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ξ, ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐγίνετο, διότι συχνὰ ἔβλεπον αὐτοὺς περιδιαβάζοντας ὁμοῦ.

Ὁ νέος Ὄθων ὅμως ἔγραφεν περὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἀδελφήν του: «Εἶναι ὡραῖα ἐπὶ τῷ ὄρῳ μόνον, ὅταν δὲν θέλει τις ν' ἀλάσσῃ αἰσθήματα, ὡς ἀλάσσει τὸ ὑποκάμισόν του.» Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν τῷ ἤρεσκεν.

Ὁ Γάμος τοῦ Βίσμαρκ.

Ἐν ἔτει 1844, ὅτε ἐγίνετο ὁ γάμος τοῦ παιδιόθεν φίλου του, Μαυρικίου Βλάγκενβουργ μετὰ τῆς δεσποινίδος Τάδεν Τρέγκλαφ, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς δεσποινίδα τινὰ τῆς τιμῆς, τὴν Ἰωάννα Πούτκαμερ, μονογενῆ θυγατέρα τοῦ γαιοκτήμονος Ἔρρικου-Ἐρνέστου-Ἰακώβου Πούτκαμερ.

Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἐμμανής. Ἐζήτησε νὰ τὴν ἐπανίδῃ καὶ μόλις μετὰ δύο ἔτη κατώρθωσε νὰ συνταξειδεύσῃ εἰς Χάρτζ. Ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς τοὺς γονεῖς της ὅπως ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός των. Ὁ κ. Πούτκαμερ δὲν ἐφάνη ὑπερμέτρως εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ διαβήματος τούτου, διότι χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία πρᾶξις αὐτοῦ ἀξιόμεμπτος, ὁ νέος Ὄθων εἶχεν, ἕνεκα τοῦ ὁρμητικοῦ χαρακτῆρός του κακὴν φήμην εἰς τὸν τόπον. Τὸν ἐπονώμαζον *φρενοβλαβῆ*, καὶ φυσικῶς τοιαῦτος γαμβρὸς δὲν προσεμειδία τόσον εἰς τὸν κ. Ἔρρικον Πούτκαμερ. Αἱ ἀντιστάσεις ὅμως αὐτοῦ ἀπέβησαν μάταιαι, διότι ἡ Ἰωάννα ἠγάπα τὸν Ὄθωνα καὶ τὸ ὡμολόγησεν εἰλικρινῶς. Οἱ δὲ γονεῖς ἠττηθέντες οὕτως, ὑπεχρεώθησαν νὰ καλέσωσι παρ' ἑαυτοῖς τὸν νέον ἐρωτόληπτον καὶ τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν.

Ὁ γάμος τοῦ Βίσμαρκ μετὰ τῆς Ἰωάννας Πούτκαμερ ἐτελεσθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1847 καὶ τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἀπέβη ἀληθῶς εὐτυχές. Ὁ πρῴην ἀρχικαγκελάριος εἰς πλείστας περιστάσεις ἐξέφρασε τοὺς μεγαλειτέρους ἐπαίνους διὰ τὴν σύζυγόν του. Οἱ ἔπαινοι δὲ οὗτοι ἦσαν πραγματικοί, διότι ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιπετειῶν τοῦ τόσον ἐνεργητικοῦ καὶ τόσον ποικίλου σταδίου τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρός, ἡ πριγκήπισσα Βίσμαρκ εὑρέθη πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῶν καθηκόντων της.

Ὁ Βίσμαρκ ὅτε ἦτο κόμης εἰσέτι, εὑρίσκετο ποτὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῆς συζύγου παρὰ τῷ πρίγκηπι Πούτβους. Ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ γευθῇ φαγητοῦ τινος, αἴφνης ἡ κόμησσα τῷ λέγει: «Ἄγαπητὲ Ὄθων, ἄφησε αὐτὸ τὸ φαγητόν, εἶναι βλαβερὸν διὰ τὸν στόμαχόν σου.»

— Κυρίαι μου, ἀπεκρίθη ὁ Βίσμαρκ, ἐπιστρέφων τῷ οἰκοδεσπότῃ τὸ καταγγελθὲν ὡς βλαβερὸν φαγητόν, ἴδετε ποτὲ σύζυγον πλέον εὐπειθῆ ἐμοῦ;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρίγκηψ Πούτβους ἔκαμε χαριέντως τὴν παρατήρησιν τῇ κομήσῃ, ὅτι ἦτο αὕτη τὸ μόνον πρόσωπον, ὅπερ ἐκτὸς τοῦ βασιλέως, ἐδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν της εἰς τὸν σιδηροῦν ἀρχικαγκελάριον:

— Ἀ! ὄχι, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ κόμησα, ὁ Ὄθων ὑποκύπτει ἐπίσης εἰς τὰς θελήσεις καὶ ἄλλου τινός.

— Καὶ τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ τόσον πανίσχυρος;

— Μαντεύσατε... Ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ δυνηθῆτε... εἶναι ὁ μάγειρός του!

Συζυγικὴ πίστις.

Ἡ συζυγικὴ πίστις τοῦ Βίσμαρκ ἐθεωρήθη παρὰ τῶν σχετικῶν φίλων του ἀπολύτως ἀπρόσβλητος. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ κακαὶ γλῶσσαι δὲν ἔλειψαν νὰ τῷ προσάψωσι μίαν ἐρωτικὴν σχέσιν μετὰ τῆς Βιεννναίας θεσπεσίας ἀοιδοῦ, τῆς Παυλίνας Λούκα.

Τὸ περιστατικὸν συνέβη ὡς ἑξῆς.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1865 ἡ Παυλίνα Λούκα τυγχάνουσα εἰς τὴν ἀποθέωσιν τῆς ὡραιότητος καὶ τῆς τέχνης αὐτῆς, εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Ἴσλ, ὅπου συγχρόνως διέτριβε καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς Πρωσσίας.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἡ ἀοιδὸς ἵστατο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου «Ἐλισσάβετ», ἕτοιμος διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ὁ Βίσμαρκ εἰσήρχετο τυχαίως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ παρατηρήσας τὴν ἀοιδόν, προεχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ ἔδωσε θερμὴν χειραψίαν.

— Ἐξοχώτατε, τῷ λέγει τότε ἡ Λούκα, ἔρχεσθε μετ' ἐμοῦ; μεταβαίνω εἰς τὸν φωτογράφον.

— Ἀδύνατον, περιμένω τοὺς γραμματεῖς μου.

— Ἄφετε, ἐξοχώτατε, αὐτοὺς τώρα, τοὺς εὑρίσκετε καὶ κατόπιν, ὑπέλαβεν ἡ χαριεστάτη ἠθοποιός, ῥίπτουσα συνάμα εἰς τὸν πρωθυπουργὸν ἀκαταμάχητον βλέμμα.

Οὐδεμία ἄρνησις ἦτο δυνατή. Ὁ Βίσμαρκ ἐπορεύθη εἰς τὸν φωτογράφον μετὰ τῆς ἠθοποιοῦ, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφωτογραφήθησαν ἰδιαιτέρως ἕκαστος. Ἔπειτα ὅμως αἰφνιδίως ἡ ἠθοποιός, μετὰ τοῦ παιδικοῦ ἤθους της, ἀνέκραξεν: «Ἐξοχώτατε, μία περίφημος ἰδέα: Πῶς σᾶς φαίνεται, ἐὰν φωτογραφηθῶμεν ὁμοῦ;»

Πῶς ν' ἀντισταθῇ τις εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, ἥτις ἐξετρέλαινε τότε ὅλας τὰς κεφαλὰς ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίνῳ; Ὁ Βίσμαρκ παρεδέχθη, χωρὶς νὰ σκεφθῇ οὐδὲν κακὸν καὶ ὁ φωτογράφος ἐτέθη εἰς τὸ ἔργον.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τοῦτο ἡ φωτογραφία τῆς πλέον περιφήμου ἠθοποιοῦ μετὰ τοῦ πλέον ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐποχῆς εὑρίσκετο εἰς ὅλας τὰς χεῖρας. Δὲν ὡμίλουν περὶ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἐν Ἴσλ. Οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι ὅμως, ἔκριναν καλὸν πάραυτα, ἵνα ἡ περιζήτητος φωτογραφία ἀποσυρθῇ τῆς κυκλοφορίας καὶ ὁ φωτογράφος ὑπεχρεώθη νὰ μὴν ἐκτυπώσῃ πλέον ἄλλα ἀντίτυπα.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἠνάγκασε τὸν Βισμαρκ νὰ ᾖ μᾶλλον προσεκτικὸς ἔκτοτε, καὶ φυσικῶς δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ φωτογραφηθῇ μὲ οὐδεμίαν κυρίαν ἐκ τῶν γνωστῶν του.

Ἄλλο παράδειγμα τῆς συζυγικῆς πίστεως τοῦ Βισμαρκ, ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορά του καθ' ὅλην τὴν διαμονήν του ἐν Παρισίοις, ὡς πρεσβευτοῦ τῆς Πρωσσίας.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενείᾳ, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ὡραιότητός της, εἶχεν ἤδη προηγουμένως διαστρέψῃ τὰς κεφαλὰς πλείστων γερμανῶν διπλωματῶν καὶ πρὸ πάντων τοῦ κόμητος Γκόλτζ, ὅστις ἔγεινεν ἐρωτόληπτος παράφρων. Ὁ Βίσμαρκ ἠδυνήθη καλλίτερον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ θέλγητρα τῆς αὐτοκρατείρας, χωρὶς οὐδέποτε νὰ λείψῃ ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ του. Ἰδοὺ τί ἔγραφε τὴν 1ην Ἰουνίου 1862, κατόπιν τῆς πρώτης ἀκροάσεως μετ' ἐκείνης·

—«Ἡ αὐτοκράτειρα εἶναι πάντοτε μία ἐκ τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τὰς ὁποίας γνωρίζω, εἶναι δὲ καὶ ὡραιοτέρα παρ' ὅτι ἦτο πρὸ πέντε ἐτῶν». Δεκαπέντε δ' ἡμέρας κατόπιν ἔγραφεν εἰς τὴν ἀδελφήν του Μαλβίναν· «Ἡ αὐτοκράτειρα ἐγένετο παχυτέρα καὶ μᾶλλον ὡραία παρά ποτε, εἶναι πολὺ ἀξιαγάπητος καὶ πολὺ περίεργος».

Μία ἀστειότης τοῦ Μεριμέ.

Κατὰ τὸ 1865, ὁ Βίσμαρκ διαβαίνων ἐκ Βιάριτζ, ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας ἐν τῷ περιπτέρῳ «Εὐγενείαν». Ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του τότε, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν εἰμὴ τεσσαράκοντα πέντε ἔτη, ἦτο λίαν πνευματώδης καὶ εὐφυὴς συνομιλητής, φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμνε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Προσπέριος Μεριμέ, ὅστις τότε διέμενεν ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαύλει, ἔβλεπε μὲ κακὸν ὄμμα τὰς συμπαθείας τῶν κυριῶν διὰ τὸν ξένον διπλωμάτην, ἰδίως μιᾶς κομήσσης, ἥτις ὡμολόγησε τὸ αἴσθημά της. Ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ ταῖς ἐμπνεύσῃ ἀποστροφὴν διὰτὸν Τεύτονα, ὡς ἀπεκάλει τὸν Βίσμαρκ καὶ διορῶν τὴν ἀποτυχίαν του, συνεδύασε τὸ ἀκόλουθον τόλμημα·

Ζωγράφος τις κατὰ τὰς διαθεσίμους ὥρας του εἶχε κάμει τὴν εἰκόνα τοῦ Βισμαρκ, ἥτις ἐπέτυχεν καταπληκτικῶς. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς ὠφελήθη τῆς εὐκαιρίας, καθ' ἣν ὅλοι ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τῆς ἐπαύλεως, εἰσῆλθε βοηθούμενος ὑπὸ μιᾶς θαλαμηπόλου εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ὡραίας κομήσσης, ἐρωτολήπτου τοῦ Βισμαρκ, καὶ διηυθέτησε ὅσον ἠδυνήθη καλήτερον τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, παραγεμίσας μάλιστα τὴν κλίνην τῆς κομήσσης, ὅπως φαίνεται ὅτι κάποιος εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ καὶ ἀφοῦ ἐχαμήλωσε τὸν λύχνον, ὁ Μεριμὲ μετέβη παρὰ τῇ συναναστροφῇ.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἑσπερίδος, ὅταν πάντες ἤρχισαν ν' ἀποσύρωνται, ὁ ἀκαδημαϊκὸς ἐκράτησε τὴν κόμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπως δώσῃ καιρὸν εἰς ἕνα ἕκαστον ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἶτα δ' ἀπεχώρησε καὶ αὐτός. Στιγμάς τινας μετὰ ταῦτα διαπεραστικὴ φωνὴ ἀντήχησεν ἐν τῷ περιπτέρῳ. Ἡ κόμησσα, ὡς παράφρων ἐξῆλθε κατεσπευσμένως ἐκ τοῦ κοιτῶνός της καὶ ἔκρουε μεθ' ὁρμῆς τὴν θύραν μιᾶς κυρίας τῆς τιμῆς τῆς αὐτοκρατείρας, κράζουσα: «Βοήθεια! τρέξατε ταχέως! Εἷς ἄνθρωπος εὑρίσκεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου.» Ἡ κυρία τῆς τιμῆς νομίζουσα, ὅτι ἐγένετο παίγνιον ὀφθαλμαπάτης τινός, τὴν ἠκολούθησεν, ἀλλὰ μόλις εἰσελθοῦσα ἐξῆλθε καὶ αὕτη λίαν πεφοβισμένη.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ὁ Μεριμὲ ἔθεσεν ὅλην τὴν ἐπαυλιν ἐπὶ ποδός, καὶ πάντες ἐνόμισαν, ὅτι δυστύχημά τι συνέβη.

Ὁ Βίσμαρκ ἔσπευσεν ἐπίσης νὰ προσδράμῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἐγένετο αὐτόπτης τῆς ἐκπλήξεως τῆς κομήσσης, παρατηρήσας ἐν τῇ κλίνῃ της τὴν εἰκόνα τοῦ τόσον διασήμου πολιτικοῦ ἀνδρός. Ἡ κόμησσα δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς της. Ἐπὶ τέλους ὁ Μεριμὲ καθησύχασεν ὅλον τὸν κόσμον, ἐξηγῶν ὅτι αὐτὸς ἔπαιξεν αὐτὴν τὴν ἀστειότητα. Οἱ παριστάμενοι ἤρχισαν νὰ γελῶσι, ἀλλὰ ἡ κόμησσα τὴν εὗρεν ἀνάρμοστον.

Βεβαιοῦσιν ἐπίσης, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα ἀπέδειξε διὰ πολὺν καιρὸν τὴν δυσαρέσκειάν της εἰς τὸν συγγραφέα τῆς «Κολόμβας».

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) **Δάμων Δ. Θεοδοσιάδης**
Ρουστσούκιον.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Τὸ ἄστρον πέμπον τῆς αὐγῆς τὸ τελευταῖον φῶς του
Καλύπτεται εἰς τοῦ θολοῦ καὶ χαύνου βλέμματός μου
Καὶ τοῦ κοσσύφου ἀντηχεῖ ὁ ἔσχατος ψαλμός του
Στὰ σκότη τοῦ νοός μου.

Πλανῶμαι ξένος εἰς τὴν γῆν, τ' ἀκόρεστόν μου ὄμμα
Ἐπισκοπεῖ ἀθέατον τὸν βλελυγμὸν τοῦ κόσμου
Καὶ μάτην κρύει ἐρωτῶν τῆς τύχης μου τὸ δῶμα
Ὁ μύχιος κλαυθμός μου.

Πρὸς τί ἐπλάσθην ; ἀπορῶ ; πρὸς τί μοὶ ἐδωρήθη
Εἰς ὕψη αἰθεροβατῆ τὸ πνεῦμά μου νὰ φθάνῃ ;
Πρὸς τί ἀφοῦ τὸν βίον μου ἀγρίως προσεκλήθη
ἡ θλίψις νὰ μαράνῃ;

—

Ὦ σύ, ὦ ἄστρον φωταυγές, οἰκτίρμων εἰς τὸν στόνον
Τὴν ὕπαρξίν μου τὴν θολὴν περιπαθῶς χρυσίζεις
Καὶ ἄστρον σὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν θελγήτρων μόνον
Τῆς ὕλης μὲ χωρίζεις.

—

Ναὶ, ὅταν πλέον τῆς νυκτὸς ἐφίπτανται τὰ σκότη
Καὶ ἡ σιγὴ αὐτόκλητος τὴν φύσιν περιπτύσσει
Τῆς ὕλης πλέον ἡ ζωὴ τριγύρω μου ὑπνώττει
Κ' ἑτέρα ἀναθάλλει.

—

Κ' ἐν μέσῳ ταύτης τῆς ζωῆς, χρυσοῦν τὸν κόσμον βλέπω
Καὶ ἔνθους μεταφέρεται εἰς ἔκτασιν ὁ νοῦς μου
Καὶ πρὸς λατρείαν τοῦ Παντὸς, καὶ τοῦ Ἀπείρου τρέπω
Τοὺς μαύρους δισταγμούς μου.

Πρέβεζα Σεπτέμβριος Ἀθ. Γ. Μιχάλης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

καὶ οἱ ἐκεῖσε Ἕλληνες ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικὴν ἱστορικὴν καὶ ἐμπορικήν.

—

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μία καὶ μόνη θλιβερὰ σκέψις μὲ κατέλαβε, τὸ τέρμα τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ταξειδίου μου. Κατὰ τὸ δρομολόγιόν μου ἕως ἐδῶ ὤφειλον νὰ φθάσω, ἤτοι ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, — Μιχάλια — Κεμπίρ, Τάνταν, — Κάϊρον, — Χελουάν, — Ἰσμαϊλίαν, — Πόρτ-Σαϊδ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπιστρέφων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, νὰ διέλθω τοῦ Ζαγαζικίου καὶ τῆς Τάντας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας. Δικαίως λοιπὸν ὁ μακρυνὴν ὁδοιπορίαν ἐπιχειρῶν ὁδοιπόρος, ὅταν φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, ἔνθα δὲν ὀφείλει πλέον νὰ προχωρήσῃ, ἵσταται καὶ καταθέτων τὴν ῥάβδον του κατὰ γῆς, ἀνακουφιζόμενος ἐπ' ὀλίγον, ῥίπτει ἓν βλέμμα πρὸς τὸ ἀπροχώρητον ἐμπρὸς καὶ ἕτερον πρὸς νὰ ὀπίσω καὶ δι' αἰφνιδίας ἀποφάσεως στρέφει τὸ βῆμα καὶ λαμβάνει τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν του ἄγουσαν. Οὕτω καὶ ἐγὼ μόλις εἰσῆλθον ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἐκάθησα ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἀνακλίντρου, θέσας τὸ πῖλον μου καὶ τὴν ῥάβδον μου ἐπὶ τῆς ἐναντι τραπέζης καὶ εἶπον·

«Ἕως ἐδῶ ! δὲν ἔχω πλέον νὰ προχωρήσω. Ἀπὸ αὔριον τὴν πρωΐαν ἐπανέρχομαι εἰς Ἀθήνας».

Ἀναπολήσας δὲ πρὸς στιγμὴν τὴν αἰσίαν εὐόδωσιν τοῦ μέχρι Πόρτ-Σαϊδ ταξειδίου μου, ηὐχαρίστησα τὸν Θεὸν, ὅτι μὲ ὡδήγησεν ἕως ἐδῶ ὑγιῶς καὶ ἐκέτευσα, ὅπως ἐπανέλθω οὕτως καὶ εἰς Ἀθήνας.

Πλὴν ἀπίστευτον πρᾶγμα, διελογίσθην! τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ! μία ἀπόφασις ! Πρὸ εἴκοσιν ἡμερῶν εὑρισκόμην ἔτι εἰς Ἀθήνας, ἀμέριμνος ἀπὸ τοιούτου ταξειδίου καὶ μετὰ 30 ἡμέρας εὑρίσκομαι εἰς Πόρτ-Σαϊδ, καὶ μετὰ 10 ἡμέρας θὰ εἶμαι πάλιν εἰς Ἀθήνας, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε ! Οὕτω γίνονται καὶ παρέρχονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ μεγαλείτερα, ὅπως καὶ τὰ μικρότερα συμβεβηκότα !

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν πίνω τὸν καφέν μου ἔξωθι τοῦ καφενείου τῆς Ἀνατολῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἀποχαιρετίζω τὸ ἀγαπητόν μου Πόρτ-Σαϊδ καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μετ' ὀλίγον διερχόμεθα καὶ πάλιν παρὰ τὴν θαυμασίαν διώρυγα τοῦ Σουὲζ καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀφικνούμεθα εἰς Ἰσμαϊλίαν, εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ὁποίας βλέπω τὸν κ. Δαρειάτην μετὰ φίλου του περιμένοντά με.

Αὐτὴν τὴν φορὰν μ' ἐγνώρισεν ἀμέσως.

— Τί χαρακτηριστικὸν τῆς «Φύσεως» εἴδατε τώρα ἐπ' ἐμοῦ καὶ μ' ἐπλησιάσατε; τῷ λέγω.

— Ἀ! τώρα μάλιστα, σᾶς ἐγνώρισα, μοὶ λέγει, διότι εἶσθε ὅλως «Φύσις».

Καὶ μετέβημεν εἰς τὸ ἀπέναντι ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐπήραμεν ἐκ τοῦ προχείρου ὀλίγον τι φαγητόν, καὶ ἀφοῦ ἔπιον εἰς ὑγείαν τῶν ἐν Ἰσμαϊλίᾳ γνωστῶν μοι καὶ φίλων, ἀπεχαιρέτισα πάντας, εὐχηθεὶς «τὸ αἰσίως ἐπανιδεῖν αὐτοὺς» καὶ εἰσῆλθον ἀμέσως εἰς τὴν διὰ Ζαγαζίκιον, ἀναχωροῦσαν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀμαξοστοιχίαν.

Τὸ τραῖνον ἔβαινε ταχύτατα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵστατο πρὸ ἑκάστης συναντωμένης κωμοπόλεως καὶ ἀκριβῶς τὴν 4 καὶ ἡμίσειαν τῆς αὐτῆς μετὰ μεσημβρίας ἀφικνούμεθα εἰς Ζαγαζίκιον.

Τὸ Ζαγαζίκιον διασχίζεται ὑπὸ διακλωδώσεως τοῦ Νείλου, πανταχόθεν βλέπω πρὸ ἐμοῦ ὕδατα καὶ φοβοῦμαι μήπως ἔχω νὰ κάμω μὲ πόλιν, ἣν θὰ διατρέχω, ὡς ἐν Βενετίᾳ, μὲ ἀραβικὰς γόνδολας. Πλὴν ὁ φόβος μου οὗτος ταχέως ἐξαφανίζεται, διότι μόλις διῆλθον τὴν πρώτην ὑδατοφόρον κοίτην, εἰσέρχομαι ἐντὸς τῆς πόλεως, ἧς αἱ ὁδοὶ ἀποτελοῦνται ἐκ χώματος καὶ εὐχαριστημένος προχωρῶ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εὑρισκόμενον ἑλληνικὸν ξενοδοχεῖον, ὅπερ εὐτυχῶς ἦτο τῶν ἀδελφῶν κκ. Βαρούχα.

Ἀνέρχομαι τὰς ὡραίας κλίμακας, παρατηρῶ ἔκτακτον διαίρεσιν καὶ εὐρυχωρίαν καὶ θαυμάζω τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο νέον ξενοδοχεῖον.

Ὁ θαλαμηπόλος μὲ ὁδηγεῖ τότε εἰς ἓν ὡραῖον δωμάτιον καὶ μοὶ ζητεῖ εἶτα τὸ ὄνομά μου. Τῷ δίδω εἰς ἀπάντησιν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ κλείσας τὴν θύραν πλύνομαι, ἀλλάζω ἐνδύματα καὶ κατέρχομαι, ὅπως ἐξέλθω εἰς τὴν πόλιν. Παρὰ τὴν θύραν ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου κ. Βαρούχας μὲ περιέμενεν.

— Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγει, θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὸν κ. Μαρουδῆν, ὑποδιευθυντὴν τῶν Τηλεγράφων ;

— Πῶς ; τῷ ἀπαντῶ, βεβαιότατα καὶ φίλοι εἴμεθα καὶ συνάδελφοι παλαιόθεν, πῶς τὸ ἐνοήσατε ;

— Ἀπὸ τὸ ἐπισκεπτήριόν σας καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομά σας, σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Περίεργον, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, παντοῦ γνώριμος. Ἐὰν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου συμβαίνει τὸ αὐτό, ὁ ἑλληνισμὸς βεβαίως εἶναι σπουδαῖος παράγων, τὸν ὁποῖον ἡ Πρόνοια ἠρέμα καὶ ἀθορύβως παρασκευάζει διὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος, καὶ τὸν ὁποῖον μίαν ἡμέραν θὰ περισυλλέξῃ καὶ θὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ πόθοι αὐτοῦ καὶ ἐκείνου.

— Καὶ εἶναι φίλος σας, ὁ κ. Μαρουδῆς; ἠρώτησα·

— Καὶ φίλος καὶ πατριώτης ἄριστος. Ὁ κ. Μαρουδῆς εἶναι ὁ πατὴρ καὶ ἀδελφός μας. Τὸν ἐκτιμῶμεν δὲ πολύ, διότι εἶναι ἄνθρωπος ὠφέλιμος, ἐγγράμματος, ἔχει καρδίαν ἀγαθοτάτην μὲ αἰσθήματα σπάνια καὶ προτερήματα ἀνεκτίμητα.

— Ἔχετε δίκαιον καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ ὑπολήπτομαι πολύ.

— Πέρνομεν ἕνα κονιὰκ καὶ ἕνα καφφέ; κ. Πρίντεζη, μοὶ προσθέτει τότε ὁ κ. Βαρούχας.

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπαντῶ, διότι δὲν ἐδυνάμην ν' ἀρνηθῶ εὐγενῆ καὶ πατριωτικὴν προσφορὰν, ἂν καὶ ἐβιαζόμην νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πόλιν. Καὶ εἶσθε εὐχαριστημένος ἐδῶ κ. Βαρούχα, τὸν ἠρώτησα, εἶνε ἰδικόν σας τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο;

— Ναί, εἴμεθα, καὶ δόξα τῷ Θεῷ πηγαίνομεν καλά, αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον τὸ ἐκτίσαμεν τώρα, εἶναι ἰδικόν μας καὶ τὸ διατηροῦμεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ποῖος εἶναι ὁ ἀδελφός σας ;

Καλέσας δ' αὐτὸν, μοὶ τὸν συνέστησε καὶ εἴπομεν οὕτω

ἀρκετὰ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἰδίᾳ τοῦ κ. Μαρουδῆ, μετὰ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθωτάτων αὐτῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα νὰ ἐργασθῶσι καὶ ὠφελήσωσιν ἑαυτούς, τοὺς οἰκείους των καὶ τὴν πατρίδα των. Πάντες σχεδὸν οἱ ὁμογενεῖς μας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐμφοροῦνται εὐτυχῶς αἰσθημάτων.

Εἶτα ἐγερθεὶς ηὐχαρίστησα αὐτοὺς καὶ ἐξῆλθον ἀνὰ τὴν πόλιν. Ἔλαβον τὴν πρὸ ἐμοῦ ἐκτεινομένην εὐθεῖαν ἐμπορικὴν ὁδόν, ἧς τὰ ἑκατέρωθεν καταστήματα σχεδὸν ἅπαντα ἑλληνικά μοὶ ἐφελκύουσι τὴν προσοχήν, καὶ παρατηρήσας μεταξὺ αὐτῶν καὶ κουρεῖον ἑλληνικόν, εἰσέρχομαι ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπως ξυρισθῶ.

— Καλῶς ὁρίσατε, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγει ὁ κουρεύς, παρατηρῶν με καὶ μειδιῶν.

Τὸν παρατηρῶ ἔκπληκτος καὶ ἀναλογιζόμενος, ὅτι καὶ νὰ θέλῃ τις νὰ ταξειδεύσῃ ἀγνώριστος, δὲν θὰ δύνηθῇ; ἕνεκα τῶν ἀπανταχοῦ συναντωμένων ὁμογενῶν, τῷ ἀπαντῷ·

— Καὶ πῶς, μὲ γνωρίζεις ;

— Ἐγώ, κ. Πρίντεζη ; καὶ δὲν μ' ἐνθυμεῖσθε εἰς Ἀθήνας, δὲν σᾶς εἶδον χελιάκις εἰς τὰ κουρεῖα Λεούση καὶ Στήνη καὶ εἰς τόσα ἄλλα μέρη ; καὶ ποῖος δὲν σᾶς γνωρίζει εἰς Ἀθήνας ;

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπον, ἀφοῦ ἦσο ἐκεῖ, βεβαίως θὰ μ' ἔβλεπες, καὶ πῶς ἐδῶ ;

— Ἡ ἀνάγκη. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγείναμεν πολλοί, παραγεμίσαμεν ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη καὶ ἐβγήκαμε πάρα ἔξω νὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλον κόσμον καὶ νὰ φᾶμε καὶ ξενικὸ ψωμί.

— Καὶ εἶσθε εὐχαριστημένος ;

— Ὄχι καὶ τόσον, διότι καὶ ἐδῶ σχετικῶς εἶναι πολλὰ κουρεῖα, διότι ὁ καλλωπισμὸς δὲν εἶναι εἰς τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἔσω, εἰς τὴν ἡμηρεσίαν διάταξιν. Ἐδῶ δὲν ἔχει κηφῆνας, λιμοκοντόρους καὶ ἐργολάβους, εἶναι ὅλοι τῆς ἐργασίας ἄνθρωποι.

— Καὶ μήπως ἤλθετε καὶ ἐδῶ διὰ νὰ τοὺς διδάξητε τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν νωχέλειαν ;

— Ὄχι, Κύριε Πρίντεζη, δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ βλέπωμεν ἐδῶ, ὅ,τι βλαβερὸν μετεφυτεύσαμεν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τοὐλάχιστον θέλομεν νὰ βλέπωμεν πάντας τοὺς ὁμογενεῖς μας, τοὐλάχιστον δὶς τῆς ἑβδομάδος ξυριζομένους.

— Δὲν εἶναι πολύ ;

— Ὄχι, εἶναι τὸ τακτικόν, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ξυρίζονται διόλου, εἶναι ὅλοι ἐργατικοὶ καὶ ἀπασχολημένοι.

— Διόλου ; Πῶς τοῦτο ;

— Σχεδὸν ὅλοι ἀφίνουν τὰ γένεια των.

Καὶ μ' ἔκαμεν ν' ἀναμνησθῶ ἐνῷ ἐξυριζόμην, τὰ πρόσωπα πάντων τῶν ὁμογενῶν μας ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσους ἐγνώρισα καὶ εὗρον πράγματι, ὅτι εἶχε δίκαιον. Οἱ ὁμογενεῖς μας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖ, δὲν ξυρίζονται, τὰ τέσσαρα τοὐλάχιστον πέμπτα ἀφίνουν τὰ γένεια των, ἐνῷ ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ ἐπικρατοῦντος ἐκεῖσε καύσωνος. Καὶ εἰς ἐπίρρωσιν, ἓν παράδειγμα. Ὁ φίλος μου κ. Β. Στήνης διατρίβει τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ ἔτους εἰς Αἴγυπτον, καθ' οὓς ἀφίνει τὰ γένειά του ἐλεύθερα νὰ φύωνται ἐκεῖ, τοὐναντίον δὲ ὁπόταν διαμένει ἐν Ἑλλάδι, τὰ ξυρίζει δὶς τῆς ἑβδομάδος.

Ἐξερχόμενος εἶτα τοῦ κουρείου προεχώρησα μόνος πρὸς τὴν αὐτὴν ὁδόν, ὅλως ξένος ἐν μέσῳ τοῦ Ζαγαζικίου, καὶ μόνον σύντροφον ἔχων τὸ σιγαρέτον μου καὶ τὴν ῥάβδον μου.

Ἡ πόλις φαίνεται ἔχει ἀρκετὴν ἔκτασιν, μολονότι δὲν τὴν ἐπεσκέφθην ὅλην, ἀλλὰ καὶ δὲν μοὶ ἤρεσε, διότι οὖσα παλαιοτάτη, στερεῖται τῶν κανόνων τῆς καλλονῆς καὶ εὐρυχωρίας, ἐξ ὧν εὐχαριστεῖται τὸ βλέμμα καὶ τέρπεται ἡ ψυχή.

Τὸ Ζαγαζίκιον ἦτο μία ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων καὶ ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Κάτω Αἰγύπτου, ὅλως κατάσκιος, δροσερωτάτη καὶ τερπνή, ἧς ἡ περιφέρεια ἦτο μεγίστη. Ἐλέγετο δὲ τὸ πάλαι Βούβαστις καὶ ἐγένετο πρωτεύουσα τῶν Φαραὼ τῆς ΚΒ'. δυναστείας τῷ 990 π. Χ. Τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως σῴζονται μόνον τὰ ἐρείπια.

Μὴ ἔχων πολὺ καιρὸν νὰ διαθέσω ἐνταῦθα, ἐπελαβόμην ἀμέσως τῆς ἐπισκέψεως τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως».

Καὶ κατὰ πρῶτον μέν, μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ κ. Φοινικοπούλου, προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος ἐν Ζαγαζικίῳ, πολυταλάντου ὁμογενοῦς, χαίροντος ἀπεριόριστον ἐκεῖσε φήμην διὰ τὰς πολλαπλὰς αὐτοῦ εὐεργεσίας, ἀγαθοεργίας καὶ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα πολυειδεῖς ἐκδουλεύσεις του, καὶ μετ' ἀπορίας εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ γραφείῳ του, κειμένῳ κάτωθι τῆς ἁπλουστάτης οἰκίας του, ἐν στενῇ ὁδῷ καὶ πενιχρῷ διαμερίσματι. Πᾶς τις ἄλλος θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸ ἐν Ἀθήναις διὰ γραφεῖον δικαστικοῦ τινος κλητῆρος. Καὶ ἐφοβήθην τῇ ἀληθείᾳ. Ἀλλ' ἀντιμετωπισθεὶς μετ' ὀλίγον πρὸς ἄνδρα ἁπλούστατον μὲν ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ πλουσιώτατον ἐν προτερήμασιν ἐσωτερικῶς, ἐξεπλάγην καὶ λαβὼν κάθισμα ἐκάθισα ἔναντι αὐτοῦ, ψυχολογῶν τὸν μαργαρίτην ἐκεῖνον, ὅστις μὲ τὸ ταπεινότατον αὐτοῦ ὕφος, τὴν μειλίχιον συμπεριφοράν του, τὴν θαυμασίαν σεμνότητά του καὶ τὸ ἀπέριττον τῆς ἐκφράσεώς του, μοὶ ὁμίλει οὐχὶ ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ἑτέρου, μᾶλλον προκεχωρημένου καὶ προοδευμένου. Ὅσοι ἀνέγνωτε τὸν Φλαμμαρίωνα καὶ τὰ φανταστικὰ ταξείδια τῶν σοφῶν εἰς τὰ οὐράνια σώματα, ἅτινα φαντάζονται οὗτοι κατῳκημένα, δύνασθε νὰ λάβητε ἰδέαν τῆς ποιότητος τοῦ σπανίου τούτου ἀνδρὸς. Περίεργον πρᾶγμα, ἀλλ' ἀληθέστατον καὶ μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Εἶσθε ὁ κ. Φοινικόπουλος, πρόεδρος τῆς κοινότητος ;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπήντησεν ἀμέσως μετριοφρόνως ὅλως καὶ ταπεινῶς.

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» κ. Πρίντεζης καὶ μὲ συνεβούλευσαν εἰς Κάϊρον πολλοὶ φίλοι νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ.

— Πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ, εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Ἦλθον νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τόπον σας καὶ τοὺς ὀλίγους ἐνταῦθα συνδρομητάς μου.

— Χαίρω πολύ, εἰς τὰς 6 νὰ ἔλθητε εἰς τὴν λέσχην νὰ σᾶς συστήσω καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας μου. Λοιπὸν σεῖς ἐκδίδετε τὸν «Φύσιν» ;

— Μάλιστα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συγκαταλέγεσθε μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας.

— Ναί, δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρὸν ν' ἀναγινώσκω, ἀλλὰ νὰ μοὶ στείλετε ἓν σῶμα χρυσόδετον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, τὸ ὁποῖον θὰ δωρήσω εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Κοινότητός μας.

— Εὐχαρίστως. Καὶ μένετε ἐδῶ διαρκῶς κ. Φοινικόπουλε;

— Σχεδόν, ταξειδεύω δὲ ἐνίοτε χάριν τῶν ὑποθέσεών μου. Πῶς εὑρίσκετε τὸν τόπον μας ;

— Ἥσυχον, ἀλλ' ἡ πόλις σας δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀξιοζήλευτος.

— Ναί, ἀλλὰ χάριτι τοῦ σιδηροδρομικοῦ κέντρου, εἰς ὃ εὑρίσκεται τὸ Ζαγαζίκιον καὶ τοῦ κεντρικοῦ σταθμοῦ ἐνταῦθα ὅστις προσεχῶς οἰκοδομεῖται, μεταρρυθμίζεται ὁλονὲν καὶ κάπως θὰ βελτιωθῇ.

— Εἶναι πολλοὶ Ἕλληνες ἐνταῦθα ;

— Σχετικῶς ὀλίγοι, τὸ ἓν τέταρτον, ἀλλ' ἔφετος δὲν τοὺς ηὐνόησε ἡ τύχη τῶν βαμβάκων.

— Παντοῦ ὡς ἔμαθον.

Καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν κ. Φοινικόπουλον τὸν ἀληθῆ φοίνικα τοῦ Ζαγαζικίου, μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Σαούλη μεγαλεμπόρου, ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ γραφείου ἐκείνου, ὃν εὗρον *πνιγόμενον* ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Τὸ κατάστημα αὐτοῦ παρωμοίασα πρὸς μέγα Ἀθηναϊκὸν Βουγᾶ καὶ μικρὸν Printemps. Ὅ,τι θέλετε εὑρίσκετε ἐκεῖ, πάντα τὰ εἴδη τῆς ἐνδυμασίας ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ πάντα τῆς πρώτης ἀνάγκης χρήσιμα ἀντικείμενα ὡς καὶ τοῦ *πουλιοῦ τὸ γάλα*, ἔτι. Ἔπιον ἕνα καφφὲ καὶ ἐκάπνισα τρία τσιγαρέτα, ἕως ὅτου εὐκαιρήσῃ ὁ κ. Σαούλης πρεσβύτερος νὰ συνομιλήσωμεν, διότι ἐργάζονται ἐκεῖ τρεῖς-τέσσαρες ἀδελφοί.

Πάντες οὗτοι δὲν εἶναι μόνον ἔμποροι ἀλλὰ καὶ φιλόμουσοι, διότι ὡς παρετήρησα, ἀγαποῦν πολὺ τὰ γράμματα, δείξαντες μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸ περιοδικόν μου, τοῦ ὁποίου ἠθέλησαν νὰ λάβωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν χρυσόδετον. Ἀφοῦ δὲ εἴπαμεν ἀρκετὰ καὶ ἀνεδέχθησαν ἑκουσίως νὰ συστήσουν καὶ εἰς τοὺς φίλους των τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Φύσεως» ἐκεῖσε, τοὺς ἀπεχαιρέτισα, εὐχαριστήσας διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν προθυμίαν καὶ μετέβην εἰς τὸ Club, ἤτοι λέσχην ἑλληνικήν, διευθυνομένην παρὰ τῶν ἀδελφῶν Δεκαβάλα καὶ ἀπαρτιζομένην ἀπὸ καφενείου, ξενοδοχείου καὶ θεάτρου, ὅπερ χρησιμεύει καὶ διὰ διαλέξεις καὶ χορὸν καὶ συναναστροφάς. «Εὖγέ τους! εἶπον κατ' ἐμαυτόν, βλέπων ὅλα ταῦτα, γνωρίζουν κάλλιον νὰ διασκεδάζουν ἀπὸ μερικὰς κωμοπόλεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἔνθα οὔτε ξενοδοχεῖον, οὔτε ἄλλο τι ἀνθρώπινον κέντρον εὑρίσκεται.

Ὁ κ. Δεκαβάλας εἶναι ἐπίσης λαμπρὸς ἄνθρωπος, περιποιητικώτατος, εὐγενέστατος καὶ ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων, διότι κατωρθοῖ διὰ τῆς ἱκανότητός του νὰ συγκεντροῖ εἰς τὸ κατάστημά του πάντας τοὺς ὁμογενεῖς.

Ἐνταῦθα ἀνελπίστως συνήντησα καὶ μίαν παλαιὰν γνωριμίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ποίαν νομίζετε; Τὸν κ. Σιγάλαν.

Τὸν ἐθνικὸν ποιητήν!

(Ἕπεται συνέχεια) **Φ. Π.**

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΜΟΝΑΧΗ

Α'

Καϋμὸς μεγάλος νἄνε ὀρφανὴ
καὶ κἂν οὔτ' ἕνα ἀδέλφι νὰ μὴν ἔχῃ,
χαρούμενη στὸ κόσμο νὰ φανῇ,
ἀστὸ πλάγι του ἐλεύθερα νὰ τρέχῃ!

Τώρ' ἂν κυττάξῃ ἔξω μιὰ φορὰ
γλώσσαις κακαῖς θὰ τῆς εἰποῦνε λόγια...
καὶ εἶνε ἡ ζωή της συφορά,
τραγοῦδί της τὰ μαῦρα μοιρολόγια.

Ἂν εἶχε κἂν ἡ δόλια ὀρφανὴ
Τὸν τρόπο της... θὰ εὕρισκ' ἕνα ταῖρι
νὰ κλαίῃ μαζί της, νὰ τὴν συμπονῇ...
—μὰ στὴ φτωχὴ ποιὸς δίνει ἀγάπης χέρι!

Ἂν ἦταν κἂν ὡραία... Μὰ ἰσχνὴ
ἡ συφορὰ τὴν ἔχει καταντήσῃ·
κλαμμένα μάτια, στεναγμοῦ φωνὴ
ποιὸς εἰμπορεῖ ν' ἀκούσῃ, νὰ ποθήσῃ!

Δουλεύτρα εἶνε· μὰ κάνεις κάνεις
εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ὅπου ζοῦμε
δὲν θέλει προκοπιὰ μιᾶς ὀρφανῆς...
παράδες προκομμένους ἀγαποῦμε!

Β'

Καὶ λυώνει... χωρὶς λάμψι καὶ φωτιὰ
στὸ σπίτι της κλεισμένη νύκτα-μέρα!...
Γι' αὐτὴν ἀστέρια δὲν ἔχ' ἡ νυκτιά,
τὸ φῶς δὲν λαμπροφέγγει στὸν αἰθέρα!

Νὰ πάρῃ βῆμα πιὰ δὲν εἰμπορεῖ...
Τὰ πονεμμένα στήθη σκάφτει σκάφτει
βήχας ξερὸς καὶ θέρμη καυτερὴ—
ἀστένεια ποῦ ζητᾷ τὸ νεκροθάφτη!

—«Εἶνε κτικιάρα· μὴ ζυγώσῃς, μή!»
Στὴν κόρη λέει μιὰ. στὴν ἄλλη ἄλλη
—Μπορεῖ νὰ μᾶς κολλήσῃ στὴ στιγμή...
«παλεύει μὲς στοῦ Χάρου τὴν ἀγκάλη!»

—«Ποιός, Κόρη μου, νὰ δώσῃ νυκτικιὰ
»νὰ ράψῃ; καὶ ὁ ἴδρωτας κολλάει...
»ἡ κακομοῖρα! εἶνε φθισικιά...
»ὁ χάρος της κοιμᾶται πλάϊ-πλάϊ!»

—«Θὰ πᾶ νὰ τὴν ἰδῶ... δὲν εἰμπορῶ·
»φτωχὴ καὶ ἔρμη εἶνε θυγατέρα...»
—«Αὐτὸ μονάχα δὲ σοῦ συγχωρῶ!»
—«Θαρρῶ ἡ ὕστερή της εἶνε ἡμέρα!»

Ἡ κόρη τρέχει μ' ἄγγελου φτερά
κτυπᾷ τὴν πόρτα, δυνατὰ κτυπάει...
Τοῦ κάκου γιὰ ν' ἀνοίξῃ καρτερᾷ!...
—Ἡ πεθαμμένη πιὰ δὲν ἀγροικάει!

Ἐν Σπέτσαις **Ι. Γ. Γιαννοῦκος.**

Η ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΣΤΗ

Προσπάθει ὅσον δύνασαι νὰ φαίνεσαι ὡραία
Τὰς παρειάς σου τὰς ὠχρὰς κοκκίνιζε καὶ βάφε
Φόρει χρυσᾶ φορέματα μετάξινα καὶ νέα,
Καὶ ὅσον θὲς τὰ κάλλη σου ὡς πηλοπλάθος πλάθε.

Οὐδέποτε θὰ δυνηθῇς νὰ ὑπερβῇς ἐκείνην
Τὴν χωρικὴν τὴν ἄμουσον τὴν ἄνευ γλωσσῶν καὶ πιάνου
Τὴν ἄδολον καὶ ἄπλαστον ἐκείνην ἠρωΐνην
Τὴν ἔχουσαν τὸν ἔρωτα μικρότερον τοῦ νάνου.

Εἶνε λουλοῦδι φυσικὸ ποῦ χύνει μιὰ γλυκάδα
Ποῦ χύνει ἕνα ἄρωμα μιὰ πλάνα φαρμακάδα.
Ποῦ ἀναστήνει τοὺς νεκροὺς τοὺς ζωντανοὺς πεθαίνει
Τῆς ματωμέναις τῆς καρδιαῖς κι 'αὐταῖς ἀκόμ' εὐφραίνει.

Ὡσὰν νεράϊδα περπατεῖ στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα
Θαρρεῖς πῶς ἄνθη φύονται στὸ χῶμα ποῦ πατάει
Ἡ φύσις πᾶσα ἔκθαμβος θαρρεῖς πῶς χαιρετάει
Τὰ θεῖά της τὰ θέλγητρα τὰ αἰθεροπλασμένα.

Ὡσὰν ἀγκίστρι μοῦ κεντᾷ τὰ ἔρημά μου στήθη
Ἡ δροσερά της ἡ πνοὴ τὰ δροσερά της κάλλη
Ἀείποτε δὲν ἐέρω πῶς εὐωδιᾷ καὶ θάλλει
Καὶ φεύγει με φωνάζοντας «γλυκεῖα φίλη στῆθι».

Ὦ ἔναυλος εἰσέτ' ἠχεῖ εἰς τὰ κουφά μου ὦτα
Ἡ στεντορεία της φωνὴ ποῦ μ' ἔδειξε μακράν της
Ὅταν ποτὲ παράφορος τῆς ἔδωκα τὰ πρῶτα
Φιλήματα τὰ παιδικὰ χωρὶς τὴν ἀδειάν της.

Ἴσως νομίζεις ἐυατὴν περιπαθῆ καὶ τοῦτο
Διότι βλέπεις νεαροὺς νὰ σὲ κυκλοῦν κηφῆνας
Γιατὶ βαρεῖ ἡ τσέπη σου καὶ δύνασαι λιθίνας
Νὰ θραύῃς καὶ νὰ συγκινῇς καρδίας στὸ μινοῦτο.

Ἔπρεπεν ὡραία φίλη νὰ τεχθῇς εἰς ἄλλα χρόνια
Ὅπου δὲν ἐξετιμῶντο ὅπως τώρα τὰ σαλόνια
Ὅπου ἤκμαζε τὸ κάλλος, ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ γνῶναι
Κι'ὄχι τώρα ποῦ τιμῶνται τὸ argent κι'οἱ παντοπῶλαι.

Τώρα πανταχοῦ ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ σου βαλαντίου
Λάτρεις κόλακας ἑλκύει, ὄχι ἀκραιφνεῖς ἐρῶντας,
Τώρα παντοχοῦ ὁ κρότος τοῦ πολλοῦ σου τοῦ χρυσίου
Γέροντας κατεσκληκότας μεταβάλλει εἰς σφριγῶντας

Γρηγόριος Κασαρός.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Λένε, πῶς τοῦ νεροῦ σταλαγματιαῖς,
Μὲ τὸν καιρὸν τὴν πέτρα βαθουλιάζουν,
Καὶ τῆς ἀγαπημένης ἡ ματιαῖς,
Τ' ἀγαπημένου τὴν καρδιὰ τὴ σφάζουν.

Τὸ πρῶτο ὅμως, ψεύτικο ρητὸ
Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε, γιατὶ χρόνο
Ὀλόκληρο θαρρῶ πῶς σ' ἀγαπῶ,
Μὲ τῆς ἀγάπης σύντροφο τὸν πόνο.

Καὶ ἡ καρδιά σου πάντοτε σκληρή,
Δὲν νοιώθει κάθε δάκρυ μου ποῦ στάζει,
Ἐνῶ ὁ σκληρὸς γρανίτης, προχωρεῖ,
Ἀπὸ νεροῦ σταλαγματιαῖς, νὰ σκάζῃ.

Τὸ δεύτερο τὸ βλέπω ἀληθινό,
Ἂν καὶ γιὰ μένα πάλι δὲν ταιριάζει,
Ὦ κόρη ὑποφέρω καὶ πονῶ...
Καὶ μιὰ ματιά σου τὴν καρδιά μου σφάζει.

Ἐν Πειραιεῖ **Γεώργιος Α. Πολίτης**

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΟΥ

Βλέπω παντοῦ τὴν ἄνοιξι ν' ἀνθῇ νὰ λουλουδίζῃ
τοῦ ἥλιου τὸ χαμόγελο τὸ βλέπω 'σὰν ροδίζῃ
τῆς νύχτας τ' ἀργυρόλαμπρο ἀστέρι καμαρώνω
μὰ ὅλα χάνοντοι μὲ μιᾶς σιμὰ σου 'σὰν ζυγώνω
γιατί ἡ 'δική σου ἡ ὠμορφιὰ τὴν ἄνοιξι μυρώνει
τὸν ἥλιο μὲ χαμόγελο κάθε πρωὶ χρυσώνει
δίνει 'ς τὴ νύχτα τὴ δροσιὰ τὴ λάμψι 'ς τὸ φεγγάρι
καὶ τὰ σκεπάζει ὅλα τους ἡ ἰδική σου χάρι
μὰ 'γὼ ποῦ χαίρω ἀληθινὰ γι' αὐτὴ τὴν ὠμορφιά σου
καλλίτερα σὲ ἀγαπῶ γιὰ τὴ χρυσὴ καρδιά σου
γιατί ἡ ὠμορφιὰ θὰ μαρανθῇ, θὰ σβύσῃ, θὰ περάσῃ
μὰ τὴν καρδιὰ 'γὼ π' ἀγαπῶ ποτὲ δὲ θὰ γεράσῃ
ποτὲ καρδιὰ ποῦ ἀγαπᾷ τὰ γερατειὰ δὲν ξέρει
κι' ὅλα τὰ βάσανα τῆς γῆς ἀκόμ' ἂν ὑποφέρῃ
ποτὲ καρδιὰ ποῦ ἀγαπᾷ δὲν χάνει τὴ δροσιά της
μένει ἀθάνατη γιὰ αὐτὴ, δὲν σβύν' ἡ ὠμορφιά της
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ προτίμησα καρδιὰ νὰ ἀγαπήσω
καὶ ὕστερα τὴν ὠμορφιὰ ποῦ ἔχεις νὰ ἐκτιμήσω
ὁποιος ζηλεύει ὠμορφιά, ἐγὼ τοῦ τὴν χαρίζω,
νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν καρδιά, γιατὶ δὲν τὴν δανείζω.

Ἀφρικανός.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διασήμων ἀνδρῶν.

Τὰ δεσποτικὰ καθεστῶτα δὲν ἐγένοντο διὰ διαρκῆ πολιτείαν. J. CASIMIR-PÉRIER.

Ἡ δύναμις ἑνὸς κράτους συνίσταται, ἀνεκλήτως ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῶν δυνάμεών του. GLADSTONE.

Ὅστις δὲν γνωρίζει ν' ἀδημονῇ, οὐδέποτε ἔμαθε νὰ διοικῇ. COMTE D' HÉRISSON.

Τὸ πρὸς ἁλιείαν τῶν ἀνθρώπων δέλεαρ σπανίως εἶναι γνήσιον. HENRI RABUSSON.

Τί εἶναι μυθιστορία ἢ κωμωδία;—Κατάθεσις μαρτύρων περὶ τῆς ζωῆς. RENÉ DOUMIC.

Ὁπόταν οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ γυναικὸς καλύπτονται ὑπὸ τῶν δακρύων, ὁ ἀνὴρ τότε δὲν βλέπει καθαρῶς. A. TOURNIER.

Τὰς γυναῖκας ὀφείλει τις πάντοτε ἢ νὰ συγχωρῇ ἢ νὰ προσποιῆται ἄγνοιαν. GUY. DE MAUPASSANT.

Εὐκολώτερον εἶναι εἰς ἕνα Τολστόϊ νὰ γίνῃ ὑποδηματοποιός, ἢ εἰς ἕναν ὑποδηματοποιὸν νὰ γίνῃ Τολστόης. WOLZ.

Τὸ παρελθὸν εἶναι ὁ μᾶλλον ἀνοικτίρμων τῶν πιστωτῶν. G. M. VALTOUR.

Ἀσήμων ἀνδρῶν.

Οἱ δεσποτικοὶ νόμοι γίνονται διὰ τὸν αὐχένα τοῦ πτωχοῦ. Conte **Πρὶτς**

Ἡ δύναμις ἑνὸς κράτους συνίσταται εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. K. De-**Μήτσος**.

Ὅστις δὲν ὑποφέρει, δὲν γνωρίζει νὰ φωνάζῃ. **Σ. Φὸν-Νέκος**.

Ὁ μικρὸς ἁλιεύει τὸν μεγάλον μὲ ψωμί, ἐνῷ ὁ μεγάλος ἁλιεύει τὸν μικρὸν μὲ φαρμάκι. **Β. Πλακιώτης**.

Τί εἶναι μυθιστορία ἢ κωμωδία;—Ὁ καθρέπτης τῆς ἀξίας ἑκάστου κατεργάρη. **Γ. Ἀθηναῖος**.

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ πλουσίου κλαίει, θέλει ἀέρα, καὶ ὅταν τοῦ πτωχοῦ, θέλει ξύλο. **Π. Σπουργίτης**.

Εὐκολώτερον εἶναι ὁ κλητὴρ νὰ γίνῃ ὑπάρχος ἢ ὁ ὑπάρχος κλητήρ. **Ν. Περδίκης**.

Τὸ παρελθὸν εἶναι ὁ δάσκαλος τοῦ δανειστοῦ. **Ξ. Κουμπούρης**.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

—Ἀλλὰ ἰατρέ, εἴπατε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ὅτι ἦτο βέβαιον, πῶς θ' ἀποθάνῃ ὁ ἀσθενής, τώρα δὲ εἶναι ἐντελῶς ὑγιής...

—Μά, κυρία, τὸ εἶπα διὰ νὰ διπλασιάσητε τὴν περιποίησιν, διότι ἄλλως...

Κυρία (πρὸς διάσημον ζωγράφον ζῶν).—Μεγάλως εὐχαριστοῦμαι ἐπισκεπτομένη ὑμᾶς. Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῷα.

Φρόσω.— Ὅταν γίνῃ καλὰ ἡ μαμά μου, θὰ πάρῃ τόσα καινούργια πράγματα...

Διαμάντω.—Μπά, ἡ δική μου ἡ μαμὰ παίρνει καινούργια πράγματα, ὅταν εἶναι ἄρρωστη. Παίρνει νευραλγία, πνευμονία, θέρμη...

—Ὥστε βλέπεις καὶ ἐὰν ἐννοῇ ὁ κλέπτης τὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος, δὲν δύναται νὰ τὸ ἐμποδίσῃ, ὅπως κωδωνίσῃ, Δι' αὐτὸ καὶ δὲν φοβοῦμαι νὰ σᾶς τὸ ἐπιδεικνύω.

Ἰατρὸς ἐν Σικάγῳ ὡδήγησεν ἡμέραν τινα μαθητάς του εἰς ἐπίσκεψιν νοσοκομείου τῆς πόλεως ταύτης. Ἀσθενὴς προσήρχετο τότε πρὸς θεραπείαν, οὗτινος τὴν νόσον ἀμέσως ἐχαρακτήρισεν ὁ ἰατρὸς ὡς τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ προσέθηκε.

— Ἄ, φοβερὰ νόσος εἶναι ὁ τυφοειδὴς πυρετός. Φρικώδης. Ἡ φονεύει τὸν πάσχοντα ἢ καταλείπει αὐτὸν ἐντελῶς ἠλίθιον. Καὶ ἐγὼ προσεβλήθην ποτὲ ἐξ αὐτοῦ.

Ναύτης ἐτοποθέτησεν ἐφίππιον ἀντιθέτως. Διαβάτης παρετήρησεν αὐτῷ τὸ λάθος του. Ὁ ναύτης ἀνεφώνησε.

—Καὶ ποῦ ξεύρεις ἀπὸ ποῖο μέρος θὰ καβαλίσω;

Περιηγητής.—Οἱ Κινέζοι τηροῦσιν ἀπαράβατον κανόνα ὅπως κανονίζουσι τὰ χρέη των ὅλα κατὰ τὴν Πρώτην τοῦ ἔτους.

Ξενοδόχος.—Ναί, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ κανονίζουν μὲ τοὺς Ἰάπωνας πρὸ ταύτης. Γουλ.

Ἐπιτήδειος κλέπτης βυθίσας τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θηλάκιον τοῦ κύρ. Εὔστ, . . ἀστοῦ καλλιφάγου καὶ θηλιπρεποῦς ἠλίευσεν ἀντὶ τοῦ βαλαντίου του τὸ ἀρωματῶδες ρινόμακτρόν του. Ἐνοήσας δὲ οὗτος τοῦτο καὶ συλλαμβάνων αὐτόν·

— Βρέ, λωποδύτη ποῦ πᾶς τὸ μαντῆλί μου; τῷ λέγει.

—Κύριε, να μὲ συμπαθᾶς, ἐγὼ εἰμαι τιμιος. Μία κυρία μ' ἔστειλε νὰ σᾶς τὸ πάρω. . . Ἐκείνη . . . ξέρετε.

— Ἡ Φροσ. . ,

— Μάλιστα . . . μάλιστα . . .

— Καλά, καλά, τότε δόσε τῆς το. . . Στάσου, νὰ καὶ ἕνα φράγκο διὰ τὸν κόπον σου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ"

Χ. Π. Μ. *Πύργον*. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. Περὶ συνδρομῆς σας ταχυδρομικῶς γράφομεν.— Χ. Φ. *Γαργαλιάνους*. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενα ἐλήφθη. Τὸν δυστροποῦντα νὰ πληρώσῃ διεγράψαμεν. Νέον συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ Εἰκόνες δὲν ἐλήφθησαν, πῶς ἐστάλησαν;—Κ. Κ. *Τρίπολιν*. Ἐλήφθησαν ἐκτὸς ἀποδείξεων. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.—Β. Σ. *Τρίπολιν*. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Κ. Δ. Ζ. Consple. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ ἰαχείου σας στέλλεται ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν.— Κ. Τ. *Κάιρον*. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ἓν χρυσόδετον. Γράφομεν. — Γ. Λ. Κ. *Ἄνδρον*. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Γ. Κ. *Σῦρον* Δέον νὰ διατελῆτε συνδρομητὴς τῆς «Φύσεως» πρὸς τοῦτο.—Α. Ζ. *Βόλον*. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀριθ. ἰαχείου σας 307. — Θ. Κ. *Μεσολόγγιον*. Ἔχει καλῶς Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ἓν ἡμερολόγιον. —Α. Τ. *Ἐνταῦθα* Διεύθυνσις ἠλλάγη.— Κ. Χ. Π. *Πύργον*. Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Ἡσυχεῖτε. Ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ ἀναμένομεν ὡς γράφετε ἀγγελίας καὶ λοιπὰ διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη ἀπ' ἀρχῆς 5 ἔτους καὶ οὐχὶ δι' ἐξαμηνίαν.— Π. Π. *Φερεόν*. Ἔχετε δίκαιον. Ἐγένετο παραδρομὴ. Ἀγγελίαν ἡμερολογίου δὲν ἐλάβομεν. Στείλατε παρακαλοῦμεν ὀνόματα. —Α. Γ. Γ. *Ἐνταῦθα*. Ἐλήφθησαν ἅπαντα.—Ε. Κ. *Σῦρον*. Μάλιστα, ὑμᾶς ἀφεώρων. Ἀγγελίας ἀπεστείλαμεν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ σᾶς θαυμάζομεν, καὶ ἀναμένομεν πάντοτε μαργαρίτας, κτλ.—Ι. Δ. *Κέρκυραν*. Καὶ ἡμεῖς ἀποροῦμεν. Ἐξετάζετε ταχυδρομεῖον. Φύλλον ἀποστέλλομεν. —Σ. Κ. *Ἄργος*. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Γράψωμεν.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

23. Αἴνιγμα—Ἀκροστοιχίς.

Ζητεῖται λέξις ἑνδεκαγράμματος, τῆς ὁποίας τὰ στοιχεῖα διαφόρως συνδυαζόμενα νὰ σχηματίζωσι τὰς ἑξῆς λέξεις. 1) Ἔπιπλον αἰθούσης. 2) Ἔπιπλον κοιτῶνος. 3) Κοίλωμα βράχου. 4) Ἀνείθετον τοῦ μέσου. 5) Μέτρον βάρους 6) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος. 7) Σύνδεσμον.

24. Αἴνιγμα.

Ὅταν γυρίζω δυστυχῆ
κάμνω αὐτὸν ποῦ μ' ἔχει·
ἐὰν τὸ τρίτον μοῦ κοπῇ,
γυρίζω πάλιν κ' εὐτυχῆ,
κάμνω αὐτὸν ποῦ μ' ἔχει·
ἐὰν τὸ πρῶτον μου κοπῇ
κι' ἂν τύχῃ νὰ μὲ πιάσῃς
πρόσεχε μὴ με σπάσῃς
ἐὰν στὰ δύο πρῶτά μου
τὸ ἕκτον μοῦ κωλήσῃς,
γάτον ἀμέσως φρόντισε
καλὸν νὰ ἀποκτήσῃς

25. Πρόβλημα.

Ἀποθανὼν τις κατέλιπε διαθήκην, δι' ἧς διέτασσεν, ἵνα οἱ τρεῖς αὐτοῦ υἱοὶ διανείμωσι τὴν περιουσίαν του ὡς ἑξῆς·

Ὁ μὲν πρῶτος νὰ λάβῃ τὸ $^1/_4$ τοῦ ὅλου ποσοῦ, ὁ δεύτερος τὸ $^1/_3$ τοῦ ὑπολοίπου, ὁ τρίτος τὸ $^1/_2$ τοῦ νέου ὑπολοίπου.

Ἐκ δὲ τοῦ ὑπολειφθέντος, τὸ μὲν $^1/_2$ νὰ διανείμωσιν εἰς τρεῖς πτωχούς, τὸ δὲ ἕτερον $^1/_2$ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν κηδείαν του.

Συνέβη δὲ ὥστε καὶ οἱ 3 υἱοὶ ἔλαβον τὸ αὐτὸ ποσόν, διὰ δὲ τοὺς πτωχοὺς (ὡς καὶ διὰ τὴν κηδείαν του) τὸ $^1/_2$ ἐκ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἔλαβεν. Ἐκ δὲ τῶν 3 πτωχῶν διέτασσεν, ἵνα ὁ μὲν εἰς λάβῃ τὰ $^2/_{10}$, ὁ ἕτερος τὸ $^1/_2$ τοῦ ὑπολοίπου καὶ ὁ ἕτερος τὸ ἕτερον $^1/_2$ ὅπερ εὑρέθη ὅτι ἦτο 1,000 δραχμαί.

Ζητεῖται ἡ ἀρχικὴ περιουσία, τὸ μερίδιον ἑκάστου τέκνου, τί ἔμεινε διὰ τοὺς πτωχούς, τί διὰ τὴν κηδείαν, καὶ πόσα ἕκαστος πτωχὸς ἔλαβεν. Β. Α. Πουρναρᾶς.

ΝΕΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΚΤΗΡΙΟΝ

ΔΙ' ΑΤΜΟΥ

Δ. Σ. ΡΟΖΟΛΗ καὶ Π. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Ἀρ.29-Ὁδ.Εὐαγγελιστρίας καὶ ἀπέναντι Ρόμβης.Ἀρ.29

Εἰδοποιῶ τὴν πολυπληθῆ πελατείαν μου, ὅτι καταρτίσας ἐντελῶς πλέον τὸ πρὸ ἑνὸς ἔτους συσταθὲν νέον Εὐρωπαϊκὸν ἐργοστάσιον βαφῆς δι' ἀτμοῦ ὅλως διὰ νέου συστήματος μηχανημάτων, συνεταιρισθεὶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀρίστου τεχνίτου κ. Πέτρου Μαυρομμάτη, ὑποσχόμεθα ἐπιτυχίαν ἀρίστην ἐφ' ἁπάντων τῶν πρὸ βαφὴν καὶ καθαρισμῶν ἐνδυμάτων γυναικείων τε καὶ ἀνδρικῶν λ. χ. φορεμάτων μεταξωτῶν, λινομετάξων, μαλλίνων, μαλλινοβαμβακερῶν καὶ βαμβακερῶν, οἷον παλτῶν, σακακίων, κτλ. κορδελῶν, δαντελῶν, βελούδων, πτερῶν μετὰ φριζαρίσματος, ὁμοίου τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὰ πρὸς βαφὴν καὶ καθαρισμὸν παραλαμβανόμενα γυναικεῖα τε καὶ ἀνδρικὰ ἐνδύματα σιδερόνονται τελείως ξυλομένα καὶ μή, δι' εἰδικοῦ τεχνίτου. Παραδίδονται δὲ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Προσέτι εἰς τὸ ἀνωτέρω κατάστημά μας εὑρίσκονται νήματα Εὐρωπαϊκὰ λευκὰ καὶ χρωματιστὰ καλτσῶν, κουβερτῶν καὶ κεντημάτων διὰ λινάτσας στερεωτάτων χρωματισμῶν.

Ἐπίσης ἐντὸς τοῦ καταστήματός μας καταρτίσαντες τέλειον πλεκτήριον καλτσῶν παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος γυναικείων καὶ ἀνδρῶν, παιδῶν καὶ κορασίων, δεχόμεθα πᾶσαν παραγγελείαν ἐπὶ τοιούτων κενουργῶν, ὡς καὶ μεταδιορθωμάτων. Ἅπαντα δὲ ταῦτα θέλουσιν εὕρει οἱ βουλόμενοι παρ' ἡμῖν εἰς μεγάλην διαφορὰν κατά τε τὴν τιμὴν καὶ ποιότητα. Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν στερεότητα τοῦ μαύρου νήματος, καθ' ὅτι βάφεται ὅλως διὰ νέας ἐφευρέσεως.

Ποιοῦμεν ἐν ταυτῷ γνωστὸν, ὅτι ἅπαντα τὰ πρὸς βαφὴν καὶ καθαρισμὸν ἐνδύματα δύνανται παραδίδωσιν ὅσοι ἐκ τῶν κ.κ. πελατῶν μας εὑρίσκωσι τὸ ἐργοστάσιόν μας πλησιέστερον, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ ἀκριβῶς ἐναντι τοῦ Πολυτεχνείου.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐπισκεφθῶσι τ' ἀνωτέρω κατατήματά μας ὅσοι βούλωνται καὶ πεισθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω.

Πεποιθότες ὅτι θέλομεν τύχη καὶ αὖθις πάσης ὑποστηρίξεως

Διατελοῦμεν πρόθυμοι
Δ. Σ. Ροζολὴς καὶ Π. Ι. Μαυρομμάτης.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ